

Brief

MIJMERING

Deze week kreeg ik een handgeschreven brief. Een zeldzaamheid, vandaag de dag. Hij kwam van Frits, een aardige heer van vijfentachtig die ik al jaren ken. We ontmoeten elkaar af en toe, kletsen wat, maar hebben altijd te weinig tijd om echt iets uit te wisselen. Dat vond Frits blijkbaar ook, en dus pakte hij vulpen en papier – ‘ik begin niet meer aan de computer’- en schreef een brief van twee kantjes, in een precies en puntig handschrift, zonder één doorhaling, fout of vergissing.

Als kind had ik een correspondentievriendinnetje, een tegenwoordig vergeten en onbekend fenomeen. Wij schreven elkaar trouw elke twee weken een brief. ‘t Stelde inhoudelijk weinig voor - en toen we elkaar die ene keer zagen viel de ontmoeting wat mij betreft bar tegen - maar toch, we schreven, we brachten onze geest op gang, haalden uit onze kinderlevens naar boven wat we interessant vonden om te vertellen, en vooral: we formuleerden. Formuleren met pen en papier is iets heel anders dan per mail. Een mail gooi je er tussendoor even uit, de backspace-toets en de spellingcontrole in de aanslag, voor een brief neem je tijd, alleen al voor het schrijven zelf. Frits was er voor gaan zitten. Hij besluit: ‘dat ik zo’n lange brief schrijf is een uitzondering hoor, maar ik ken je al zo lang en het is wel eens leuk om iets meer van iemand te weten dan bij een oppervlakkig voorkomend contact’.

Frits, ik ben het helemaal met je eens. Ik waardeer je er enorm om en ik voel me vereerd. Dat je de tijd voor me nam en mij, je woorden zorgvuldig kiezend, een kijkje in je leven gunt. Dat je de vluchtigheid van deze tijd het hoofd biedt en tegen alle haast in je eigen tempo bepaalt.

De Fritsen onder ons: een met uitsterven bedreigde soort. Helaas.

Marjolijn Sengers, 12 juli 2015